

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl žádosti st-lově za udělení čl. státního občanství podle zák. č. 152/26 a to z důvodu, že žadatel — jak konaným šetřením bylo zjištěno a jak sám i protokolárně doznal dne 3. prosince 1931 u měst. notářského úřadu v Košicích — odsouzen byl rozsudkem kraj. soudu v Košicích z 18. listopadu 1926 pro zločin podle § 15:3, přečin podle § 15:2 a § 16:1 zák. na ochranu republiky k šestiměsíčnímu žaláři, takže jest z nároku na udělení čl. státního občanství podle ustanovení § 1:3 lit. a) zák. č. 152/26 Sb. vyloučen.

Stížnost dc tohoto rozhodnutí podanou neuznal nss důvodnou. — —

Stížnost uvádí, že z cit. paragrafů, podle kterých byl st-l odsouzen, nelze ještě bezpečně usuzovati na to, že tyto trestné činy směřovaly proti bezpečnosti Čsl. republiky ve smyslu § 1:3 lit. a) zák. č. 152/26 Sb. Námitka ta není důvodná.

Zákon č. 152/26 Sb. vylučuje z nabytí čl. státního občanství ty, kteří se dopustili trestného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky, aniž podrobněji uvádí, v jakých trestných činech ohrožení této bezpečnosti shledává. Nutno tedy za takový prohlásiti každý čin, který jakkoliv bezpečnost Čsl. republiky ohrožuje. Když pak v zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb. »na ochranu republiky« uvedeny jsou určité činy, které zákon prohlašuje a trestá jako činy směřující proti republice, a když speciálně činy, pro které byl st-l odsouzen, uvádí v hlavě třetí, mající nadpis »ohrožování míru v republice...«, nutno z toho souditi, že i takovéto trestné činy směřují proti bezpečnosti republiky a zbavují proto nároku na udělení čl. státního občanství. Když pak žal. úřad důvodně mohl vycházeti ze zjištění, že st-l pro takovéto trestné činy byl odsouzen, neporušil zákon uznáv, že st-l je z nároku na udělení čl. státního občanství vyloučen. (Srov. Boh. A 11.173/34.)

Č. 11.440.

Občanství státní: * Ztráta čl. státního občanství opcí není ztrátou státního občanství propuštěním neb nepřítomností podle § 40 zák. čl. L:1879.

(Nález ze dne 26. září 1934 č. 17.917.)

V ě c: Jan K. v T. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovalo min. vnitra, že odmítá st-lovu žádost za zpětvzetí do čl. státního svazku podle § 40 zák. článku L:1879 jako nepřípustnou, poněvadž st-l, nabyv — jak také sám uvádí — opcí uherského státního občanství, ztratil čl. státní občanství po rozumu ustanovení §§ 6—8 ústav. zák. č. 236/1920 Sb., jež pro optanta stanoví povinnost vystěhovací a nikoliv nárok na opětné udělení státního občanství.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Podle ustanovení § 40 zák. článku L:1879 má býti na svoji žádost přijat zpět do státního svazku, kdo propuštěním nebo nepřítomností ztratí svoje (československé) státní občanství a po navrácení jest přijat

do svazku některé tuzemské obce nebo se mu takové přijetí přislíbí.

Podstatou nař. rozhodnutí popřel žal. úřad, že u st-le jsou splněny podmínky, za nichž právě uvedené ustanovení přiznává nárok na opětné přijetí do státního svazku, vycházejí z názoru, že pozbyl-li st-l čl. státního občanství opcí podle §§ 6—8 úst. zák. č. 236/1920 Sb., neztratil je ani propuštěním ze státního svazku ani nepřítomností, jak o tom mluví nahoře citované ustanovení § 40 zák. čl. L:1879.

Názoru žal. úřadu bylo přisvědčiti.

Opcí, zejména i podle ustanovení §§ 6—8 úst. zák. č. 236/1920 Sb., jest rozuměti projev, jímž fysická osoba na základě práva normou jí daného výlučně ze své vůle bez součinnosti, ba i proti vůli dosavadního státu arroguje si nové státní občanství, vystupujíc současně ze státního svazku, do něhož do té doby náležela. Zánik dosavadního státního občanství jest tu prostým důsledkem projevu opčního, rozhodujícího se pro jiné státní občanství a vyhrazeného — jak již řečeno — výlučně vůli osoby optující.

Naproti tomu propuštěním ze státního svazku jest rozuměti projev, jímž příslušný orgán státu svoluje, aby osoba, o kterou jde, ze státního svazku vystoupila, a jest pak ztráta dosavadního státního občanství důsledkem projevu souhlasné vůle obou stran, aby dosavadní státní občanství zaniklo.

Z toho jde, že zánik státního občanství opcí nelze identifikovati se zánikem státního občanství propuštěním, a že proto, pozbyl-li st-l čl. státního občanství opcí podle úst. zák. č. 236/1920 Sb., neztratil je propuštěním, jak o tom hovoří uvedený § 40 zák. čl. L:1879. Že pak v takovém případě nejde o zánik státního občanství nepřítomností, jest na bílé dni a nepotřebuje proto býti blíže dovozováno. Poněvadž pak ustanovení § 40 zák. čl. L:1879 přiznává nárok na opětné přijetí do státního svazku jen těm, kdo čl. státního občanství pozbyli propuštěním nebo nepřítomností, st-l pak těmito způsoby svého čl. státního občanství nepozbyl, ztrativ je opcí, nepochybil žal. úřad, neuznal-li st-lova nároku na opětné přijetí do státního svazku podle uvedeného ustanovení.

Č. 11.441.

R y b á ř s t v í: K výkladu ustanovení čl. IX. vyhlášky místodržitelství č. 34/1913 z. z. čes. o vydávání rybářských lístků.

(Nález ze dne 26. září 1934 č. 17.922.)

V ě c: Hospodářské družstvo České Pošumaví v K. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. město K. adv. Dr. Ervín Flat z Klatov) o vydání rybářského lístku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Hospodářské družstvo České Pošumaví, z. sp. s r. o. v K., jako vlastník »Červeného mlýna v B.« tamže, žádalo u okr. úřadu v Klatovech o vydání rybářského lístku pro mlýnský náhon jmenovaného mlýna v kat. území K.; právo rybolovu pro tutéž vodu uplatnila i městská obec K.; okr. úřad v Klatovech na základě čl. IX. vyhlášky býv. místodržitelství v Praze z 23. června 1913 č. 34 z. z. ex 1913 výměrem